

Sygn. akt II PK 105/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Krzysztof Staryk

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. Z.

przeciwko Ministerstwu [...]

o przywrócenie do pracy, odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2016 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 30 października 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy uwzględnił apelację pozwanego pracodawcy i wyrokiem z 30 października 2014 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego z 16 grudnia 2013 r., w ten sposób, że oddalił powództwo A. Z. Pozwany rozwiązał umowę o pracę na

podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. pismem z 2 listopada 2012 r., doręczonym powodowi 13 listopada 2012 r. Spór dotyczył okresu ochrony przed rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia w tym trybie. Pozwany przyjął, że okres ten równy okresowi zasiłkowemu upłynął 28 sierpnia 2012 r. Powód zarzucał, że nadal był niezdolny do pracy i miał prawo do dalszego zasiłku. Pozwany w świadectwie pracy powoda podał, że od 29 sierpnia do 13 listopada 2012 r. miał on okres niezdolności do pracy spowodowany chorobą bez prawa do zasiłku i wynagrodzenia. Pozwany podniósł, że zwrócił się do ZUS, który wyliczył, że okres zasiłkowy upłynie 28 sierpnia 2012 r. Z informacji ZUS wynikało również, iż powód nie złożył wniosku o świadczenie rehabilitacyjne.

Sąd Rejonowy przywrócił powoda do pracy. Wskazał, że pracodawca nie może rozwiązać umowy, gdy pracownik wykorzysta jedynie okres zasiłkowy, albowiem ochrona obejmuje jeszcze okres trzech miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego (art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.). Pełny okres uprawniający do rozwiązania umowy upływał 28 listopada 2012 r., zaś powód otrzymał oświadczenie pracodawcy już 13 listopada 2012 r.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu oddalenia powództwa wskazał, że pozwany uzyskał informację od ZUS, iż okres zasiłkowy upłynie 28 sierpnia 2012 r. Pozwany poinformował powoda o zakończeniu okresu pobierania zasiłku chorobowego, przesyłając jednocześnie właściwe druki dotyczące ubiegania się o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. Pozwany uzyskał informację z ZUS, że powód nie złożył wniosku o świadczenie rehabilitacyjne. Sąd stwierdził, że dla ochrony istotne jest to, czy pracownik pobierał świadczenie rehabilitacyjne (wyrok Sądu Najwyższego z 26 marca 2009 r., II PK 245/08). Powód (pomimo pouczenia go przez pracodawcę i co wynika także z dokumentów rentowych) nigdy nie wystąpił o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. Zgodnie z informacją ZUS okres zasiłkowy upłynął 28 sierpnia 2012 r. Brak wniosku o świadczenie rehabilitacyjne pozbawił powoda dodatkowego 3-miesięcznego okresu ochronnego, przewidzianego w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. Taka postawa powoda otworzyła pracodawcy możliwość rozwiązania z nim stosunku pracy już po upływie 182 dni pobierania zasiłku chorobowego.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie: 1) art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. przez błędną wykładnię, iż bezpośrednio po wykorzystaniu prawa do pobrania przez pracownika wynagrodzenia chorobowego i zasiłku chorobowego, bez karencji w postaci trzymiesięcznego pobierania ewentualnego świadczenia rehabilitacyjnego, pracodawca może skorzystać z rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie tego przepisu; 2) art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p. w związku z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. przez przyjęcie, iż na pozwanym nie ciążył obowiązek pozyskania informacji w zakresie braku pobierania przez powoda świadczenia rehabilitacyjnego po zakończeniu pobierania zasiłku chorobowego; 3) art. 227 k.p.c. przez brak poczynienia właściwych ustaleń faktycznych przez Sąd pierwszej jak i drugiej instancji co do poinformowania powoda przez pozwanego oraz organ rentowy o przysługującym mu prawie do świadczenia rehabilitacyjnego; 4) art. 233 k.p.c. przez przyjęcie za udowodnione, iż notatka służbowa dokonana przez pracownika organu rentowego (str. 98 a.s.) jest dowodem nadania powodowi pisma z 21 sierpnia 2012 r. o braku podstaw do wypłaty zasiłku chorobowego po 28 sierpnia 2012 r. i możliwości złożenia wniosku o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego; 5) art. 233 k.p.c. przez przyjęcie, iż informacja od organu rentowego z 21 sierpnia 2012 r. (str. 97 a.s.) jest podstawą uznania, iż prawo do zasiłku chorobowego ustało 28 sierpnia 2012 r. bez przyjęcia, iż tylko prawomocna decyzja organu rentowego ma walor wiążący dla podejmowania stosownych oświadczeń woli w zakresie rozwiązywania umowy o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.; 6) art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. przez brak zwieszenia postępowania cywilnego przed sądem pracy z urzędu do czasu zakończenia postępowania przed organem rentowym w zakresie ustalenia prawa do zasiłku chorobowego; 7) art. 328 § 2 k.p.c. przez brak skonkretyzowania i odniesienia dokonanego przez sądy obu instancji co do zebranego materiału dowodowego w uzasadnieniu orzeczeń.

W uzasadnieniu powód podał między innymi, że organ rentowy dopiero decyzją z 29 stycznia 2014 r. odmówił mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 29 sierpnia do 10 grudnia 2012 r. Od tej decyzji powód wniósł odwołanie. W tej sprawie Sąd był zobowiązany z urzędu zwiesić postępowanie (art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c., wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 2008 r., I PK 60/08). 9 lutego 2015 r. zapadł korzystny dla skarżącego wyrok Sądu Rejonowego, sygn. VII U

.../14, przyznający prawo do zasiłku chorobowego od 29 sierpnia 2012 r. do 10 grudnia 2012 r. Rozwiązanie umowy o pracę nie było zatem możliwe i obarczone jest nieważnością. Nie minął bowiem okres przysługujący pracownikowi do pobierania świadczenia w postaci zasiłku chorobowego.

Pozwany wniósł o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty skargi uzasadniają uchylenie zaskarżonego wyroku.

Powód był zatrudniony u pozwanego dłużej niż 6 miesięcy i stał się niezdolny do pracy nieprzerwanie dłużej niż do rozwiązania przez pozwanego stosunku pracy na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 b k.p. Nie było to prawidłowe, ze względu na ochronę zatrudnienia jaką daje ta regulacja, która nie pozwala na rozwiązanie stosunku pracy, gdy nie upłynął jeszcze łączny okres pobierania w czasie niezdolności do pracy wynagrodzenia i zasiłku chorobowego oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące. Regulacja jest jasna i obowiązuje również wtedy, gdy opóźnia się pozytywne rozpoznanie wniosku o zasiłek chorobowy albo o świadczenie rehabilitacyjne. Jeżeli postępowanie o zasiłek trwa dłużej niż podstawowy okres zasiłkowy, to pracodawca podejmuje określone ryzyko naruszenia art. 53 § 1 pkt 1 b k.p., gdyż może się okazać, że pracownik uzyskuje dalszy zasiłek lub świadczenie rehabilitacyjne, przedłużające okres ochrony przed rozwiązaniem zatrudnienia bez wypowiedzenia. Problem nie jest nowy. W postępowaniu sądowym wskazuje się wówczas na potrzebę zawieszenia biegu sprawy do czasu rozstrzygnięcia sprawy o zasiłek chorobowy czy świadczenie rehabilitacyjne. W tej sprawie sytuacja była inna niż w sprawie Sądu Najwyższego II PK 245/08, na którą powołał się Sąd Okręgowy, gdyż powód nieprzerwanie był niezdolny do pracy i uzyskał prawo do dalszego zasiłku potwierdzone prawomocnym wyrokiem. Sąd Rejonowy wyrokiem z 9 lutego 2015 r. (VII U .../14) zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 29 stycznia 2014 r. i przyznał powodowi prawo do zasiłku chorobowego obejmującego okres od 29 sierpnia 2012 r. do 10 grudnia 2012 r. Zachodzi związek tym wyrokiem co do okresu zasiłkowego (art. 365 i 366 k.p.c.). Oznacza to, że powodowi przysługiwała dalsza

ochrona zatrudnienia. Pozwany pracodawca rozwiązał zatem stosunek pracy z naruszeniem art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p., gdyż nie upłynął jeszcze okres zasiłku chorobowego. Sprawę rozstrzygnięto zatem przedwcześnie i z naruszeniem wskazanego przepisu.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. i art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c.).

kc